

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΝΔΡΑΜΜΑ ΗΕΡΛΟΩΡΕΟΥ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Β. Ουγκώ [Victor Hugo]

Ερνάνης (Hernani) [απόσπασμα: πρ. Β', σκ. 3]

Μετάφραση: Γεώργιος Παράσχος

Εθνική Βιβλιοθήκη, Αθήνα

τμ. 2, τχ. 80 (16 Ιανουαρίου 1868), σ. 126-128

ΕΚ ΤΟΥ ΕΡΝΑΝΗ ΤΟΥ Β. ΟΥΓΚΩ.

(ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ Γ. ΠΑΡΑΣΧΟΥ).

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

(Ὁ δὸν Κάρολος ἀφήσας νὰ ἀναχωρήσωσιν οἱ
τρεῖς εὐγενεῖς ὑφ' ὧν συνωδεύετο ὅπως ἐνεδρεύσαι
τὸν περιμενόμενον παρὰ τῆς δόνας Σόλας Ἐρνά-
νην, κτυπᾷ δις ἐπανειλημμένως τὰς χεῖρας. Εἰς
τὸ δεύτερον κτύπημα τὸ παράθυρον ἀνοίγεται, καὶ
ἡ δόνα Σόλα φαίνεται λευχειμονοῦσα εἰς τὸν ἑ-
ξώστην).

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἐρνάνη;

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ (καθ' ἑαυτὸν).

Σίγα, Κάρολε! κ' ὑπὸ τὸ σκότητος μένει.

(Κρυπῆ καὶ πάλιν τὰς χεῖρας).

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

ὦ, πρόσμηνε.

(Ἐπανακλείει τὸ παράθυρον, τοῦ ὁποίου τὸ φῶς
ἐξαφανίζεται. Μετὰ στιγμήν, ἡ μικρὰ θύρα ἀνοί-
γεται, καὶ ἡ δόνα Σόλα ἐξέρχεται κρατοῦσα λύ-
χρον καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἔχουσα τὸ ἐπώμιόν της).

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (ἡμιανοίγουσα τὴν θύραν).

Ἐρνάνη!

(Ὁ δὸν Κάρολος χαμηλώνει τὸν πῖλον ἐπὶ τοῦ
μετώπου καὶ σπεύδει πρὸς αὐτήν).

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (ἀφίνουσα τὸν λύχρον νὰ πῆσῃ).

Πλὴν, τὸ βῆμά του δὲν εἶναι!

(Θέλει νὰ φύγῃ. Ὁ δὸν Κάρολος τρέχει πρὸς
αὐτήν καὶ τὴν κρατεῖ ἐκ τοῦ βραχίονος).

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Ἄ, γέησα!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἢ δυστυχῆς, οὐδ' ἡ φωνὴ ὁμοία!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Καὶ ποίου, φῶς μου, ἔρωτος σὲ θέλγει μελωδία;
Εἶς λάτρις πάλιν σὲ λαλεῖ, καὶ λάτρις ἡγεμῶν σου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ὁ βασιλεὺς!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Διάταττε, ἐν κράτος πρὸ ποδῶν σου!
Αὐτὸς ὄν ἡ γλυκεῖά σου ὀλιγορεῖ σκληρότης,
Εἶν' ὁ σεπτὸς μονάρχης σου, ὁ ταπεινὸς δεσμώτης!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (προσπαθοῦσα ν' ἀπζλλαγῇ
ἀπὸ τὰς χεῖράς του).

Ἐρνάνη, πρόφθασε!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Φωνὴ ἐκπλήξεως ὡραία!

Ἄν εἶσαι, φῶς μου, με ληστήν, λαλεῖς με βασιλέα.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἀλλῶ με γνήσιον ληστήν. — Ὅποια κατασχύνῃ!
Ἄ, διὰ σὲ ἡ ὕψις μου ἐρυθριᾷ καὶ σδύνει.

Αὐτοὶ λοιπὸν τῶν ἔργων σου εἶν' οἱ καρποὶ καὶ
[κρότοι;

Νὰ τρέχῃς κόρην ἀσθενῆ ν' ἀρπάξῃς εἰς τὰ σκότῃ!

Ἄ, ὁ ληστής μου, προφανῶς εἶν' ἄλλος. Τὸ κηρύττω.

Ἄν ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς περγαμνῆ μου ἦτο,

Ἄν εἶχεν ἡ καταγωγή τὸ ὕψος τῆς καρδίας,

Μονάρχῃ, ἦτο βασιλεὺς, καὶ σὺ ἐγκληματίας!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, (προσπαθῶν νὰ τὴν ἐλκύσῃ
πρὸς ἑαυτὸν).

Κυρία...

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Κόρη κόμητος πῶς εἶμαι, σὲ λαμβάνει;

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Θέλω σὲ κάμει δούκισσαν.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (ἀποθεῖσα αὐτόν).

ὦ, κατασχύνῃ. εὐθάνει!

(Ὅπισθοχωρεῖ βῆματά τινα).

Ἄν ἔχῃς τίποτε κοινόν, Ἄν Κάρολε, μαζί μου.
Τῆς Ἰσπανίας πρόμαχοι καυχῶντ' οἱ πρόγονοί μου.
Ἐγὼ ζηλότυπον ἀρχὴν, καὶ εἶμαι, βεβαιώσου,
Πολὺ ὡς ἐρωμένη σου, μηδὲν ὡς σύζυγός σου.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Πριγκίπισσαν!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἄν Κάρολε, εἰς ἄλλας τρεῖς νέας
Νὰ δαφιλεύῃς ἔρωτας καὶ προσφοράς ματαίως.
Ἢ θέλεις μάθει, ἄν οἰκτρῶς τολμᾷς νὰ μ' ἐξυβρίσης,
Ὅτι κυρία καὶ γυνὴ, εἶμ' ἀσφαλῆς ἐπίσης.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Καλὰ λοιπὸν εἰς χεῖράς σου καὶ θρόνος καὶ τι-
[μαί μου.
Ἐλθε' γενεὴ βασιλίσσα, γενεὴ τὸ πᾶν!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ποτέ μου.
Εἶν' εἰρωνεία. — Κ' ἔπειτα, τ' ὁμολογῶ, ἂν πρέπη.
Ἄν εἶν' ὁ ἔρωτός μου διπλοῦς καὶ δὲν σὲ ἀποβλέπει.
Πλησίον τοῦ Ἐρνάνη μου, τοῦ αὐτοκράτορός μου,
Θέλω νὰ ζῶ, ἀπόκληρος τῶν νόμων καὶ τοῦ κόσμου,
Πεινώσα, γυμνητεύουσα, σκληρῶς διωκουμένη,
Καὶ μίαν μίαν ἄλας του τὰς θλίψεις δεχομένη,
Φυγὴν, πενίαν, πόλεμον, ἐρήμωσιν καὶ πόνον,
Παρὰ βασιλίσσα τῆς γῆς με' ἄλλον εἰς τὸν θρόνον!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Τὸν εὐτυχῆ!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Ἐνα πτωχόν, ἐξόριστον ζηλεύεις;

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Πτωχός, ἐξόριστος, καὶ τί ἐπότε τὸν λατρεύεις!
.....

(Δραττόμενος αὐτῆς βιαίως).

ὦ, ἔστω πλέον μ' ἀγαπᾷς ἢ ὄχι, δὲν με μέλει.
Θὰ ἔλθῃς ὁ βραχίων μου εἶν' ἰσχυρὸς καὶ θέλει.
Θὰ ἔλθῃς, καὶ τὸ ἀπαιτῶ! Ἐ, βλέπομεν ταχέως
Ἄν Ἰσπανία καὶ Ἰνδοὶ με προσκυνοῦν ματαίως.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (ἀνθισταμένη).

ὦ, οἰκτον, οἰκτον, βασιλεῦ. — Πῶς! ἔχεις ἕνα θρόνον,
Εἶσαι μονάρχης· δούκισσα ἡ μαρκησία, μόνον
Νὰ νεύσῃς φθάνει. Αἱ ἀβραὶ γυναῖκες τῆς αὐλῆς σου
Τοῦ ἔρωτός σου τὴν τιμὴν φιλονεικοῦν ἐξ ἴσου.
Ἄλλ' ὁ προγεγραμμένος μου στιγμήν ἐχάρη μίαν;
Ἄ! τὴν Ναβάρραν ἔχεις σὺ, Λεόννη, Καστιλιάν,
Τὴν Αραγόνα, τὸ Τολεδ, καὶ δεκά κτήσεις νέας,
Μὲ τὸ Μουρσι καὶ τῶν Ἰνδῶν τὰς πολυχρύσους
[γαίας.

Τὴν δυνάμιν σου βασιλεὺς νὰ φθάσῃ δὲν ἰσχύει,
 Κ' ἐμβαίνων εἰς τὸ κράτος σου ὁ ἥλιος δὲν δύει!
 Καὶ τώρα σὺ, σὺ βασιλεὺς, νὰ τὸν στερῆς ἀκόμα
 Κόρην πτωχὴν, τοῦ βίου του μόνην χαρὰν καὶ
 [χρῶμα;

(ῥίπτεται εἰς τοὺς πόδας του. Εκείνος
 ζητεῖ νὰ τὴν σύρῃ.)

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Ἐλθέ· δὲν ἤκουσα ποσῶς! Ἐλθέ, κ' εἰς τὸν θεόν μου,
 Σὲ δίδω, λάβε, τέσσαρας, τοὺς πρώτους τῶν νο-
 [μῶν μου!
 Ονόμασέ-τους, ἔκλεξε.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (παλαιούσα εἰς τὰς ἀγκάλας του).

Ἄφοῦ τὸ θέλεις οὕτω,
 Δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ σέ, μονάρχα, εἰμὴ τοῦτο!

(Τῷ ἀποσπᾷ ἀπὸ τὴν ζώνην τὸ ἐγχειρίδιον του. Ὁ
 Κάρολος τὴν ἀφίνει καὶ ὀπισθοχωρεῖ.)

Κινήσου ἤδη, τόλμησε.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Ὠραία μου, εἰς μάτην,
 Τὸ βλέπω, δὲν ἠγάπησας κακοῦργον ἀποστάτην!

(Θελεῖ νὰ ἀποχωρήσῃ ἀλλ' ἐκείνη ὑψώνει
 τὸ ἐγχειρίδιον.)

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

Εἰς ἓν σου βῆμα χάνεσαι καὶ σὺ κ' ἐγώ! . . .

(Ὁ Δὸν Κάρολος ὀπισθοχωρεῖ μᾶλλον. Ἡ δόνα
 Σόλα κράζει ἰσχυρῶς).

Ἐρνάνη!

Ἐρνάνη!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Σίγα!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, (μὲ ὑψωμένον ἐγχειρίδιον).

Βῆμα ἓν, καὶ ἡ στιγμή σου φθάνει!

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ.

Κυρία παραφέρεσαι κ' ἐκλείπ' ἡ ἀνοχή μου.
 Νὰ σὲ βιάσουν τρεῖς ἐδῶ προσμένουν ὀπαδοί μου...

ΕΡΝΑΝΗΣ, (προκύπτων αἴφνης ὀπισθεν αὐτοῦ).

Ἀκόμη ἓνα λησμονεῖς!

(Ὁ βασιλεὺς στρέφει καὶ βλέπει τὸν Ἐρνάνην,
 ἀκίνητον ὀπισθεν του, ἐν τῇ σκιᾷ, μιτοῦς βραχίονας
 ἐσταυρωμένους ὑπὸ τὸν μακρὸν μανδύαν ὅστις τὸν
 περικαλύπτει, καὶ τὸν πλατὺν γύρον τοῦ ἠνωρθω-
 μένου πύλου του. — Ἡ δόνα Σόλα ἀφίησι κραυγὴν,
 τρέχει πρὸς τὸν Ἐρνάνην καὶ τὸν ἐναγκαλίζεταί.